

Kedves Testvérek!

Nagypéntek van, Jézus kereszthalálára emlékezünk. Meghallgattuk a Passiót. Krisztus szenvedésére és halálára való emlékezés, valamilyen módon megérintsen bennünket, hogy meg tudjuk érteni Jézus értünk vállalt áldozatát. Nagyon sokszor azt tapasztaljuk, hogy az emberek – nagyon sokszor a nem hívő, vagy vallását alig gyakorló, vagy egyértelműen mondom, akkor az ateisták, kéri számon, hogy az Isten nem jó felé rendezi az életüket. Isten rajtunk embereken keresztül, a mi szabadakaratumkon keresztül tud, és akar üdvözíteni.

Száz évvel ezelőtti történet. Egy fiatalember egy vidéki faluban él. Abban az időben még, az iskolába vaskályhával fűtenek. Az a rend, hogy minden nap egy gyerek egy órával korábban érkezik és befűt, hogy elég meleg legyen, mire a többi gyerek megérkezik. Szokás szerint az egyik gyerek megy és befűt, de valamilyen szerencsétlenség miatt felgyullad és leég az épület. Ő maga is füstmérgezést szenved és a teste súlyos égési sérüléseket szenved. Beviszik a kórházba és a sürgősségi, intenzív osztályon kezelik. Úgy gondolják végső óráit éli, valóban a halál előtt, ekkor már igazában semmit nem érez és nem hall. Az orvos odamegy az Édesanyához és elmondja, hogy kedves anyuka mi mindent megtettünk a gyermekért, de hát a sérülések miatt valószínűleg nem éri meg a holnapot. Hiszen olyan égési sérülései vannak, hogy ezzel az orvosi számítás szerint nem lehet megérni a másnapot. Az orvos véleménye alapján az édesanya tudomásul veszi. Csak egy valaki van, aki ezt nem veszi tudomásul a kisfiú. Aki mindent hall és mindent ért. Elhatározza, hogy én meg akarom élni a holnapot. Eltelik egy nap, két nap és a kisfiú tovább él. Az orvosok széttárják a kezüket, mert nem értik a jelenséget. Akármit mondanak az orvosok a szakértők az ilyen esetekről, itt ez nem érvényes. Hiszen előhossa a szívéből, hogy élni akarás mély hitét. Életbe marad. Hónapokig fekszik ott. Először az intenzív osztályon, majd a kórház más osztályán.

Majd az egyik alkalommal, mikor azt gondolják, hogy alszik, akkor az orvos azt mondja, hogy kedves Édesanya, már az is csoda, hogy a fia él. De tartozom egy vallomással, hogy ez a fiú csoda, hogy él, de sosem tud lábra állni. Olyan súlyosak az égési sérülések, nemcsak a bőr, de az izmok is sérültek, hogy ezekkel nem lehet járni. Fogadja el, ezt az állapotot. Mi mindent megteszünk érte, de nem tudunk többet tenni.

A kisfiú, aki hallja ezt, azt mondja, hogy már egyszer mondták, hogy nem élhetek tovább, de élek. Akkor én most elhatározom, hogy föl fogok állni és járni fogok.

Sok hónap után, lassan gyógyul, és amikor szállítható állapotban lesz, és annyira jobban lesz, hogy a kórházat elhagyhatja, kerekesszékből haza küldik a fiút.

Ekkor már nyár van, és az édesanya kitalálja a kertbe, hogy egy kicsit levegőn legyen. A fiú azonban kiveti magát a kerekesszékből és elkúszik a kerítésig és felkapaszkodik és végig vonszolja béna lábait a kerítésbe kapaszkodva. Eltelnek hetek ezzel a próbálkozással, majd hónapok és kisfiú lába kezd megmozdulni. Eltelik néhány év és a fiú megtanul, járni.

Akkor a fiú eldöntötte, hogy életbe maradhattam, ha meg tanulhattam járni, akkor meg tanulhatok futni is. Beiratkozott sportegyesületbe és mondhatnám tovább hosszasan, de világcúcsot javított.

Milyen nagydolog az, ha tudunk a szívünk legmélyebb vágyából élni. Akkor is, ha mások mást mondanak, ha lekicsinyelnek, ha nem köszönik meg a teljesítményünket. A haldoklók mondják, hogy bárcsak éltem volna a szívem mélyéből. Nem a mások elvárása alapján.

Az egyik kamionsofőr észak felé szállít árut, és kamionjával az egyik szakadékba zuhan. Hetek telnek el, mire megtalálják, hiszen nem érkezett meg. A zuhanás után még életben van néhány órát és levelet ír feleségének. Ebből a levélből idéznék. „Drágám, ami a legfontosabb sosem mondtam el neked. Annyira fáj, hogy miközben annyira szeretlek, az életem nagy részét

a kamionba töltöttem és miközben annyira szeretlek téged. Ha visszacsinálhatnám, akkor inkább veled lennék és nem a kamionban. Amit még el akarok mondani, akarom, hogy tudd, hogy nagyon szeretlek téged. Legalább most megüzenem neked. Sokszor nem tudtam elmondani neked.” Ez a sofőr a halál előtt tudja megfogalmazni szeretetét felesége felé.

Képesek vagyunk-e egymás felé kifejezni szeretetünket, azt, ami fontos. Hányszor nem tesszük ezt meg. Energiát szánunk a barátságra. Jézus azt mondja, hogy barátainknak mondalak titeket.

Tudok-e hálás lenni?

Vagy bajról-bajra élek?

Igazságtalanságról-igazságtalanságra.

Hiányról – hiányra.

Mi az, aminek tudok örülni?

Az apró jókat meg tudom-e ünnepelni?

Életemet olyasmivel töltöttem, ami nem számít, a helyett, aki számít.

Jézus azt a küldetést teljesíti, amit szíve mélyén akart, az emberek megmentését.

Nem lett király azt akarták, nem lett a népe megmentője, ahogy őt várták. Nem akart mások véleménye szerint élni és halni.

Az Atya akarata szerint tette. Tudjuk-e Atyánk akaratát teljesíteni. Amen.